

عنوان مقاله:

تحلیل و بررسی کنایات دیوان دانش مشهدی

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 16، شماره 22 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

لیلا عدل پرور - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد خوی، دانشگاه آزاد اسلامی، خوی، ایران

راضیه آقازاده - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد خوی، دانشگاه آزاد اسلامی، خوی، ایران

خلاصه مقاله:

کنایه یکی از عناصر صور خیال برای زیبایی آفرینی کلام است که شاعران به منظور کشف معانی نهفته در سخن از آن بهره می‌گیرند. «دانش مشهدی» گونه‌های مختلف تصویرپردازی را برای القای معانی به کار گرفته است. گاه هدف شاعر فقط پوشیده سخن گفتن بوده و گاهی کنایه را به همراه آرایه‌های دیگر ادبی مثل تلمیح، تشبیه، تجرید، تداوی و ... به کار برده است. در این مقاله به روش توصیفی-تحلیلی انواع کنایه در دیوان دانش مشهدی مورد بررسی قرار می‌گیرد. یافته‌های پژوهش بیانگر این است که هر سه قسم کنایه از جهت دستوری، شامل: کنایه‌های فعلی، صفت و موصوف در دیوان دانش مشهدی کاربرد داشته و بسامد کنایه فعلی بیشتر از سایر کنایه‌ها می‌باشد. از نظر وضوح و خفا کنایه ایما به خاطر آسانی فهم بیشتر از سایر اقسام کنایه‌ها، مورد توجه شاعر بوده است و اغلب کنایه‌ها مورد استفاده شاعر از نوع کنایه قریب می‌باشد که به راحتی مخاطب معنی آن را در می‌یابد.

کلمات کلیدی:

کنایه، دانش مشهدی، دیوان، کنایه از صفت، ایما

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1154291>

